

JEDN. IDENT.: RRTV-4844091
VÁŠ DOPIS ZN.:
NAŠE Č. J.: RRTV/19/2016-LOJ
SP. ZN.: 2015/786/LOJ/DON
ZASEDÁNÍ RADY: 23-2015/ poř.č. 31
VYŘIZUJE: Analytický odbor
DATUM, MÍSTO: 15.12.2015, Praha

**Advokátska kancelária Bugala - Ďurček,
s.r.o.**

Drotárska cesta 102
81102 Bratislava
Slovensko
DONEAL, s.r.o.
Pobřežní 297/14
18600 Praha
Česká republika

Rada pro rozhlasové a televizní vysílání (dále jen Rada) coby ústřední správní úřad v rámci své působnosti dané § 5 písm. a) a f) zákona č. 231/2001 Sb., o provozování rozhlasového a televizního vysílání a o změně dalších zákonů, v platném znění (dále jen zákon č. 231/2001 Sb.), na základě ustanovení § 60 odst. 1 písm. e) zákona č. 231/2001 Sb. a § 67 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, vydala toto

rozhodnutí:

Rada dle ustanovení § 60 odst. 1 písm. e) zákona č. 231/2001 Sb. ukládá provozovateli DONEAL, s.r.o., IČ 29135451, se sídlem Praha, Pobřežní 297/14, PSČ 18600, **pokutu ve výši 200 000,- Kč** za porušení ustanovení § 32 odst. 1 písm. l) zákona č. 231/2001 Sb., kterého se dopustil tím, že nezapůjčil Radě záznam vysílání programu JOJ Cinema ze dne 9. července 2015 z časového úseku od 11:30 do 14:00 hodin, a neposkytl ani záznam vysílání ze dne 9. srpna 2015 z časového úseku od 11:30 do 14:00 hod., který byl stanoven jako alternativní v rámci vydaného upozornění na porušení zákona č.j. RRTV/3071/2015-LOJ.

Pokuta je splatná ve lhůtě 30 dnů ode dne právní moci tohoto rozhodnutí na účet č. 3754-19223001/0710, vedený u České národní banky, variabilní symbol 2015786.

Účastníkovi řízení se ukládá povinnost nahradit náklady řízení paušální částkou 1 000 Kč podle § 79 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, a § 6 odst. 1 vyhlášky č. 520/2005 Sb. na účet č. 3711-19223001/0710 vedený u České národní banky, variabilní symbol 2015786. Náhrada nákladů řízení je splatná do pěti pracovních dnů ode dne doručení tohoto rozhodnutí.

Odůvodnění:

Provozovatel DONEAL, s. r. o. provozuje televizní vysílání programu JOJ Cinema prostřednictvím kabelových systémů a družice na základě správního rozhodnutí č.j. sve/1849/2014 sp.zn.: 2014/145/sve/DON.

Vývoj před zahájením správního řízení:

Rada pro rozhlasové a televizní vysílání (dále jen „Rada“) **žádala** (dopisem č.j. RRTV/2578/2015-BUR) od provozovatele vysílání DONEAL, s.r.o. **zapůjčení kontinuálního záznamu** programu JOJ Cinema ze dne 9. července 2015 z časového úseku od 11:30 do 14:00 hodin.

Lhůta k zaslání záznamů byla 15 dnů ode dne doručení žádosti (doručeno bylo 17. července 2015).

Dne 6. srpna 2015 byl Radě **doručen písemný přípis** (č.j. 6720/2015-P) advokátní kanceláře Bugala- Ďurček, s. r. o., která uvádí, **že provozovatel neposkytne vyžádaný záznam**, a to s odkazem na tzv. zákaz sebeobviňování ve vztahu k zákonné povinnosti dle § 32 odst. 1 písm. l) zákona č. 231/2001 Sb. Přesněji uvedla, že zákonná povinnost dle § 32 odst. 1 písm. l) zákona č. 231/2001 Sb., o vysílání, neoprávněně zasahuje do jeho garantovaných práv. A to z toho důvodu, že porušuje právo na „súdnu a inú právnu ochranu (čl. 36 a nasl. Listiny základních práv a svobod) a právo na spravodlivé súdne konanie (čl. 6 Európskeho Dohovoru o ochrane základných ľudských práv a slobód), a to v intenciách trestnoprávnej zásady neobviňovať seba samého“.

Dle § 32 odst. 1 písm. l) zákona č. 231/2001 Sb., o vysílání, je provozovatel povinen *uchovávat v odvysílané podobě a v náležitě technické kvalitě záznamy všech pořadů včetně dalších částí vysílání alespoň po dobu 30 dnů ode dne jejich vysílání a na písemnou výzvu je zapůjčit Radě; provozovatel vysílání má vůči Radě právo na náhradu nutných nákladů spojených se zapůjčením záznamů pořadů a dalších částí vysílání.*

Provozovatel se dle názoru Rady mýlí, **zákaz sebeobviňování se na tento případ ze zákona stanovené povinnosti nevztahuje.**

Rada v rámci upozornění č.j. RRTV/3071/2015-LOJ (doručené dne 31. 8. 2015) provozovatele vyzvala k nápravě, a to zapůjčením výše specifikovaného záznamu ve stanovené lhůtě. V případě, že již provozovatel uvedeným záznamem nedisponuje z důvodu uplynutí 30denní lhůty, po kterou je povinen záznamy archivovat, pak je možné provést nápravu poskytnutím záznamu ze dne 9. 8. 2015 z časového úseku 11:30 – 14:00 hodin.

Pokud Rada dle § 59 odst. 1 zákona č. 231/2001 Sb. zjistí, že provozovatel vysílání porušuje povinnosti stanovené tímto zákonem nebo podmínky udělené licence, upozorní jej na porušení tohoto zákona a stanoví mu lhůtu k nápravě, která musí být v souladu s ustanovením § 59 odst. 2 zákona č. 231/2001 Sb. přiměřená charakteru porušené povinnosti.

Vzhledem k situaci, kdy provozovatel vysílání dosud nebyl na porušení předmětného ustanovení upozorněn v souladu s požadavkem ustanovení § 59 zákona č. 231/2001 Sb., rozhodla Rada upozornit jej na porušení ustanovení § 32 odst. 1 písm. l) zákona č. 231/2001 Sb.

Lhůta k nápravě byla stanovena na 7 dní od doručení výše zmíněného upozornění na porušení zákona č. j. RRTV/3071/2015-LOJ. **Tato lhůta marně uplynula dne 7. 9. 2015.**

Zahájení správního řízení:

Protože nedošlo k nápravě, zahájila Rada správní řízení pro možné porušení § 32 odst. 1 písm. l) zákona č. 231/2001 Sb., a to písemným přípisem č.j. RRTV/3341/2015-Loj.

Dle § 16 odst. 1 Správního řádu

„V řízení se jedná a písemnosti se vyhotovují v českém jazyce. Účastníci řízení mohou jednat a písemnosti mohou být předkládány i v jazyce slovenském.“

Rada tedy nepřistoupila k vyžádání překladu doručených dokumentů zástupce účastníka.

Zástupce účastníka se vyjádřil k zahájenému správnímu řízení písemným přípisem doručeným Radě dne 20.10.2015 a uvedl (Rada pro ucelenost obsahu odůvodnění uvádí vyjádření zástupce účastníka (dále jen účastník) v češtině, originál dokumentu v původním znění je součástí správního spisu) :

- Účastník se nevzdává práva na dokazování a požaduje nařízení ústního jednání.
 - o Rada odkazuje na § 49 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb. „*Ústní jednání správní orgán nařídí v případech, kdy to stanoví zákon, a dále tehdy, jestliže je to ke splnění účelu řízení a uplatnění práv účastníků nezbytné*“ a uvádí, že ani jeden z těchto důvodů pro nařízení ústního jednání nenastal. Zákon č. 231/2001 Sb. nestanovuje obligatorní ústní jednání pro tento stav věci, stejně jako ústní jednání není nezbytné v tomto případě k objasnění předmětu řízení či k lepšímu naplnění účelu řízení. Naopak je třeba odkázat na základní zásadu ekonomičnosti vedení správního řízení s tím, že by nařízení ústního jednání v případě, kdy toto není ze zákonných důvodů nutné a samotný účastník ani neuvedl, proč by jej Rada měla nařídit, co by mělo tímto být objasněno jiného, než může být objasněno v rámci užití zásady písemného vedení správního řízení, bylo značně neúsporné, a to jak finančně tak časově.
- Účastník se dále odvolává na zásadu zákazu donucení k sebeobviňování „*nemo tenetur se ipsum accusare*“ s tím, že není povinen poskytovat Radě záznamy vysílání, neboť toto dle jeho názoru zasahuje do jeho garantovaných práv. Resp. se účastník domnívá, že toto zákonné ustanovení je donucením poskytnout důkazy proti sobě samému pod hrozbou donucení (sankce). Celá argumentace účastníka je veskrze rozvedením tohoto jeho nesprávného právního názoru. Účastník odkazuje na poměrně rozsáhlou judikaturu (trestní) na toto téma, aby vzápětí uvedl, že se samozřejmě nejedná o na vlas stejný případ.
 - o Účastník odkazuje na rozsudek ESLP Saunders proti Spojenému království. Tento judikát není možné aplikovat na nyní projednávaný případ a rozhodně ne před ústředním orgánem státní správy. Pokud účastník trvá na protiústavnosti ust. § 32 odst. 1 písm. l) zákona č. 231/2001 Sb., musí toto konstatovat Ústavní soud, nikoliv Rada. Mimo to rozsudek Saunders proti Spojenému království se týká daňové problematiky, kdy Saunders měl dvě možnosti, a to buď nevypovídat a vystavit se pořádkové pokutě za odepření výpovědi nebo vypovídat a tímto se i usvědčit a opět se vystavit postihu. Ust. § 32 odst. 1 písm. l) zákona č. 231/2001 Sb. nelze v žádném případě srovnávat s institutem výpovědi v trestním řízení. Účastník ani sám nikterak tyto dva „instituty“ nesrovnává (povinnost uchovávat záznamy po určitou dobu a poskytnout je Radě na žádost vs. výpověď v trestním řízení) a nevyvozuje jejich podobnost. Rada tedy nemá s čím polemizovat a konstatuje, že případ Saunders proti Spojenému království není možné analogicky aplikovat na povinnost dle § 32 odst. 1 písm. l) zákona č. 231/2001 Sb. (a to i v případě, že by Rada odhlédla od skutečností, že není zmocněna ignorovat ustanovení zákona na základě vlastní právní úvahy o protiústavnosti jeho části).

Při výkladu této zásady je třeba brát v potaz § 5 písm. a) zákona č. 231/2001 Sb.: „Rada dohlíží na dodržování právních předpisů v oblasti rozhlasového a televizního vysílání a podmínek stanovených v rozhodnutí o udělení licence či v rozhodnutí o registraci“.

Je zcela zřejmé, že Rada provádí dozor v mezích stanovených zákonem č. 231/2001 Sb. Účelem takového dozoru není výlučně shromažďovat podklady pro osvědčení subjektu, nýbrž zjišťovat, zda a jak dodržují nepodřízené fyzické a právnické osoby povinnosti stanovené zákonem.

Lze presumovat, že pakliže fyzické a právnické osoby jsou oprávněny vykonávat činnost, která je spojena s dodržáním určitých právních povinností, jsou ergo povinny se rovněž podrobit kontrole, zda k tomu ve skutečnosti dochází, či nikoliv. Toto je možno považovat za zásadní moment, kdy účastník dochází k nesprávnému pochopení situace.

Dále je třeba říci, že je-li osoba povinna vést evidenci, uchovávat záznamy a podobně, nemůže tyto odmítnout poskytnout zákonem pověřenému orgánu na základě zásady nemo tenetur, neboť by se tak vystavila podezření z deliktu spočívajícího v nevedení předepsaných evidencí či nearchivováním záznamů vysílání.

Pokud by bylo přistoupeno na příliš extenzivní výklad zásady nemo tenetur ve prospěch účastníka, došlo by zcela jistě k paralýze příslušných správních orgánů a byl by tak ohrožen veřejný zájem na spravedlnosti a dodržování zákonů.

K této námitce účastníka (resp. jeho požadavku, aby Rada ignorovala své zákonné povinnosti, stejně jako on) je třeba zejména zdůraznit, že Rada není nadána pravomocí zkoumat ústavnost či soulad zákona č. 231/2001 Sb. s mezinárodními normami. Pokud chce účastník docílit změny v zákoně č. 231/2001 Sb., nemůže tak činit tímto způsobem, ale musí se obrátit na jiné instituce běžné v demokratickém právním státě.

- Účastník dále odkazuje na několik rozsudků ESLP a Rada je zde v krátkosti rozebere, aby bylo postaveno najisto, že se účastník mylí, usuzuje-li na nezbytnost užití dotčených rozsudků na nyní projednávaný případ (resp. o jejich podobnosti a posléze aplikovatelnosti)
 - Funke proti Francii: v tomto případě se jednalo o celní problematiku, kde byl pan Funke nucen k vydání dokumentů a byla mu ukládána pořádková sankce, neboť tak odmítal učinit. Toto konání ESLP shledal v demokratické státě jako přijatelné. Jediné, co ESLP shledal jako problematické, je skutečnost, že celní správa vyvíjela na pana Funkeho přímý nátlak nejen pořádkovou sankcí, ale i hrozbou stíhání. Dále ESLP shledal problematickým zásah do práva na rodinný a soukromý život (neboť celní správa provedla domovní prohlídky), ale opět shledal, že se jednalo o odůvodnitelný a nezbytný zásah. V tomto případě je jasný rozpor s případem projednávaným Radou. Rada nevyžaduje po účastníkovi jakési dokumenty, které možná existují a možná ne. Rada po účastníkovi požaduje splnění jeho zákonné povinnosti dle § 32 odst. 1 písm. l) zákona č. 231/2001 Sb. – uchovávat záznamy v odvysílané podobě a jejich poskytování Radě na její žádost.
 - Allen proti Spojenému království: v tomto případě se jednalo o odmítnutí kompenzace pro matku, jež byla zproštěna obvinění ze zabití svého

čtyřměsíčního syna. ESLP rozhodl, že v tomto případě nedošlo k porušení čl. 6 Úmluvy (právo na spravedlivý proces). V tomto případě není z vyjádření účastníka zřejmé, proč na tento rozsudek vůbec odkazuje.

- Marttinen proti Finsku: V tomto případě pan Marttinen byl dlužníkem a byl podezřelý z podvodu vůči svým věřitelům – resp. bylo podezření, že zatajuje majetek. Státní správa mu tedy uložila správní sankci, aby jej donutila přiznat existující majetek, dále aby zjistila, jak k němu přišel, a to proto, aby byla chráněna práva věřitelů. Pan Marttinen se bránil odkazem na své právo nesebeobviňovat se a než se místní soud stihl s argumentem vypořádat, došlo k dohodě mezi panem Marttinen coby dlužníkem a jeho věřiteli. Tato dohoda neměla vliv na existenci již uložené sankce. ESLP uvedl, že následná dohoda nemá žádný vliv na předchozí správní sankci, neboť se jednalo o vztah mezi dlužníkem a věřitelem, nikoliv mezi dlužníkem a státem. Rada podotýká, že v případě Marttinen se jednalo o nutnost stát informovat o majetku, příjmech a jiných podobných statcích (tedy není možné toto vztáhnout jako analogický případ k povinnosti dle § 32 odst. 1 písm. l) zákona č. 231/2001 Sb.).
 - Chambaz proti Švýcarsku: Zde se jednalo o daňovou problematiku. Daňová správa shledala nesrovnalosti mezi nárůstem majetku a příjmem pana Chambaze (švýcarský občan), žijícího na Bermudách a majícího vztah k blíže neurčenému počtu obchodních společností. V souvislosti s tímto byl pan Chambaz žádán o doplnění informací k vyjasnění situace, což odmítl. Následně mu byly uloženy sankce pro odmítnutí poskytnout všechny relevantní dokumenty, vyžádané k jeho obchodní činnosti (vůči jeho společnosti a vůči bankovní instituci, jež měla v moci jeho prostředky). Proti těmto se pan Chambaz odvolal. Mezitím bylo proti němu zahájeno vyšetřování pro podezření daňového podvodu. V tomto případě hraje hlavní roli tento vztah. ESLP uvedl, že byl na pana Chambeze vyvíjen nepřijatelný nátlak poskytnout dokumenty v momentě, kdy proti němu bylo zahájeno stíhání, v jehož rámci by se sám usvědčil, pakliže by dokumenty poskytl. Rada se domnívá, že ani tento případ nelze srovnávat se zákonnou povinností uchovávat a na žádost Rady poskytovat záznam vysílání v odvyšávané podobě.
- Účastník dále uvádí, že se Rada zřejmě mylně domnívá, že § 32 odst. 1 písm. l) zákona č. 231/2001 Sb. je evidenčního charakteru jako například u správy daní (účastník je zřejmě zmaten, pakliže viz výše se odkazuje na judikaturu víceméně daňové správy). Což dle jeho názoru není (přesněji § 32 odst. 1 písm. l) zákona č. 231/2001 Sb. neslouží ke kontrole povinnosti, zda jsou záznamy opravdu uchovávány po dobu 30 dní).
 - Účastník se zřejmě snaží usouzením na charakter tohoto ustanovení ospravedlnit legálnost jeho protiprávního chování. Rada konstatuje, že není předmětem sporu, a to ani výkladově definičního, jaký charakter má či nemá lhůta 30 dní v rámci ust. § 32 odst. 1 písm. l) zákona č. 231/2001 Sb.
 - Rada shledává tuto námitku jako nedostatečně určitou na podrobnější vyjádření a vyvrácení.
 - Účastník dále navrhuje, že Rada nežádala záznamy obecně k archivaci, nýbrž si vyžádala záznam z přesné datace a času, lze se dle něj tedy důvodně domnívat, že již při vyžádání měla Rada zcela jasné podezření, že mohl být spáchán správní delikt.

- Tyto úvahy účastníka jsou irelevantní. Rada si záznamy vyžádává namátkově nebo na základě prověřování stížnosti občanů. V tomto případě se jednalo o úsek vybraný ke splnění povinnosti Rady – zabývat se stížnostmi občanů ČR, odpovídat jim na jejich podněty a dotazy, a samozřejmě v neposlední řadě kontrolovat dodržování zákona č. 231/2001 Sb. Není zřejmé, zda se snad provozovatel domnívá, že by Rada měla žádat „nějaký“ záznam, neurčité délky a z neurčitého dne, jak provozovatel sám uzná za vhodné k poskytnutí. Je pochopitelné, že pokud Rada na základě svého oprávnění záznam žádá, tak že stanovuje, z jakého dne a z jakého časového úseku takový záznam má být poskytnut.
- Rada tuto námitku celkově považuje za irelevantní, neboť nelze vyargumentovat nezákonnost správního řízení o neposkytnutí záznamu a jeho případného výsledku na základě přesvědčení, že již při vyžádání záznamu Rada mohla mít pouhé podezření na spáchání jiného správního deliktu.
- Nadto je třeba podotknout, že účastník tyto argumenty primárně využívá k podpoře svého přesvědčení, že je zásadní určit neevidenčnost, nearchivnost charakteru § 32 odst. 1 písm. l) zákona č. 231/2001 Sb., a ergo není-li dle jeho názoru toto ustanovení evidenčního charakteru jako u daňové problematiky, nemusí Radě tyto záznamy poskytovat, neboť je legální poskytovat pouze evidenční materiály. Účastník se domnívá, že poskytnout neevidenční materiály nemusí. Rada opět považuje námitku směřující do diskuse nad charakterem ust. § 32 odst. 1 písm. l) zákona č. 231/2001 Sb. jako irelevantní ve vztahu k prokazování porušení povinnosti v tomto stanovené. Tato námitka účastníka nemá žádnou souvztažnost k posouzení předmětu tohoto správního řízení a užití zásady zákazu k sebeobviňování se.
- Pokud se účastník snaží vyvodit z nutnosti určit charakter tohoto ustanovení skutečnost, že má právo na nesebeobviňování se jako osoba podezřelá v trestním řízení, je třeba říci, že užit v tomto případě příměr trestního práva je zbytečné. Účastník je účastníkem řízení, má práva zaručená Správním řádem a mezi tyto patří prokazatelně právo nevypovídat a nesebeobviňovat se. Toto zaručené právo není možné v žádném případě užit k zlegalizování porušování jeho zákonných povinností – tedy uchovávat záznamy po určitou dobu a poskytnout je Radě na vyžádání. V tomto případě je naprosto irelevantní, zda toto ustanovení je evidenčního charakteru, či nikoliv, zda si Rada žádá záznamy na základě periodické náhodné kontroly nebo protože musela prověřit a odpovědět na stížnost občana ČR.
- Účastník se domnívá, že ač jsou jeho povinnosti stanoveny právním řádem ČR, přesněji zákonem o vysílání, ještě to samo o sobě neznamená, že tyto neporušují jeho základní lidská práva.
 - Zde Rada v krátkosti uvádí, že Rada jakožto ústřední správní orgán je povinna řídit se právním řádem ČR a nemůže činit jakékoliv výjimky na základě svého vlastního interního posouzení (i když se zřejmě účastník snaží naznačit, že tak činit má v rámci správní úvahy). Tato pravomoc v tomto konkrétním případě náleží Ústavnímu soudu. Rada tedy účastníka na tento odkazuje, pakliže je přesvědčen o protiústavnosti povinnosti § 32 odst. 1 písm. l) zákona č. 231/2001 Sb.
- Účastník odkazuje na rozhodnutí ESLP „Bykov vs. Rusko“ s tím, že je na tento případ plně aplikovatelné.
 - Případ Bykov vs. Rusko se zabýval skutečností, kdy pan Bykov si stěžoval u ESLP na porušení čl. 6 § 1 a čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (čl. 6 – právo na spravedlivé řízení a čl. 8 – právo na respektování soukromého a rodinného života). Už při pouhém

zkoumání aplikovatelnosti tohoto judikátu je zřejmé, že není možné jej využít. Pan Bykov si konkrétně stěžoval na nezákonný odposlech v jeho domově a jeho užití při trestním řízení jako důkazu proti němu. Rovněž si stěžoval, že jeho vazba byla nepřiměřeně dlouhá a neoprávněná.

- Účastník měl patrně na mysli problematiku nezákonně pořízeného důkazu (na nyní projednávané řízení je tato argumentace neaplikovatelná). Pan Bykov uvádí, že nezákonně pořízený důkaz, resp. umístěný odposlech, narušil jeho právo na soukromý a rodinný život, což není „náš“ případ.
 - Nadto je třeba upozornit na znění čl. 8 § 2 Úmluvy „*Státní orgán nemůže do výkonu tohoto práva (na soukromý a rodinný život – což nelze užít na záznamy televizního vysílání) zasahovat kromě případů, kdy je to v souladu se zákonem a nezbytné v demokratické společnosti v zájmu národní bezpečnosti, veřejné bezpečnosti, hospodářského blahobytu země, ochrany pořádku a předcházení zločinnosti, ochrany zdraví nebo morálky nebo ochrany práv a svobod jiných.*“
 - Pokud měl účastník na mysli ochranu čl. 6 – právo na spravedlivé řízení (trestní řízení v případě Bykov vs Rusko), pak je třeba připomenout, že pan Bykov uvádí, že byl orgány činnými v trestním řízení ošálen a vmanipulován do sebeobvinění. A nahrávka takto zmanipulované konverzace byla užita jako důkaz u soudu. ESLP uvedl, že listina, ač zaručuje právo na spravedlivé řízení, nijak se nezabývá přípustností důkazů jako takových. Tato pravomoc náleží jen a pouze národním soudům (viz rozsudek Schenk vs. Švýcarsko; Teixeira de Castro vs. Portugalsko a jiné). ESLP dále uvádí, že je nezbytné v tomto případě zkoumat hlavně, zda měl stěžovatel (pan Bykov) dostatečný prostor k obraně.
 - ESLP uvádí „aby mohl posoudit zákaz nucení k sebeobviňování“, je nezbytné posuzovat charakter činu, existenci a charakter ochrany proti zneužití v procesu a k čemu je daný materiál vlastně využit. **Zde Rada opakuje, že není její pravomocí posuzovat, zda ust. § 32 odst. 1 písm. l) zákona č. 231/2001 Sb. je, či není protiústavní, nemůže tedy Rada sama o sobě přistoupit k jeho ignoraci. Navíc je třeba zdůraznit, že povinnost archivace záznamu a jeho poskytnutí dozorovému orgánu je standardní povinností ve většině evropských zemí.**
 - **ESLP se v tomto případě zabývá zejména užitím vyšetřovacího pokusu.** Opět je nutné konstatovat, že ani v tento moment není možné být i jen uvažovat o aplikovatelnosti tohoto judikátu.
- Účastník uvádí, že zákaz donucení k sebeobvinění je nutné aplikovat nejen v řízení, ale již po celou dobu, co existuje podezření na spáchání jiného správního deliktu.
- o Rada uvádí, že nesčetná judikatura (kterou nebude Rada pro její obsáhlost citovat) potvrzuje, že podezření na možné spáchání jiného správního deliktu před Radou se sice vztahuje k datu doručení dostatečně určité stížnosti občana (Rada tuto problematiku řešila v souvislosti s určením počátku běhu jednoleté prekluzivní lhůty), avšak toto není jediný možný počátek podezření na spáchání jiného správního deliktu, i když je v časové linii víceméně prvním možným datem. **Nicméně zákon č. 231/2001 Sb. nespojuje povinnost poskytnout na žádost Rady záznamy s existencí podezření na spáchání jiného správního deliktu.** Takováto domněnka je irelevantní, ničím nepodložená a nemohla by snad být více odtržena od smyslu a výkladu zákona č. 231/2001 Sb., natož pak od reality. Rada žádá o poskytnutí záznamu mnohem častěji v rámci náhodné cyklické

- kontroly vysílání, než na základě nějakého konkrétního podezření na spáchání deliktu.
- Účastník se dále zřejmě domnívá, že záznamy, jimiž dle zákona č. 231/2001 Sb. disponuje, jsou důkazními prostředky dle Správního řádu již v době, kdy je tento má ve svém držení. A proto si je od něj Rada nemůže vymoci pohrůžkou sankce. Pokud by to tak bylo, je možné spekulovat o tom, že Rada nesmí užít pohrůžku například pořádkové sankce, aby provozovatel vydal věc, jež by ho usvědčila a to navíc pouze v případě, že by Rada vzala tuto věc jako jedinou zakládající usvědčení. Toto však není nyní projednávaný případ.
 - Toto správní řízení je vedeno nikoliv pro nějaké nespecifikované porušení zákona č. 231/2001 Sb., jež by Rada konstatovala na základě stížnosti diváka a z provozovatele se tak snažila „vymámit“ potvrzení jejího předjatého přesvědčení. Předmětem tohoto správního řízení je porušení povinnosti provozovatele po určitou dobu uchovat a na vyžádání Rady poskytnout záznamy.
 - Důkazem užitým při dokazování viny/nevinny účastníka dle Správního řádu v rámci správního řízení sice může být záznam dodaný účastníkem či jeho část, pakliže Rada uzná za vhodné. Nicméně důkazem ve smyslu Správního řádu se stává až jeho provedením před Radou a vyhotovením protokolu dle § 18 Správního řádu. Účastník Radě zapůjčuje své vlastní záznamy vysílání (kterými musí disponovat dle zákonných požadavků), aby mohla provést jejich obecnou kontrolu ve smyslu naplňování zákona č. 231/2001 Sb. jako celku.
- Účastník upozorňuje Radu, že má možnost (na základě úřední licence – NOZ) nahrávat vlastní záznamy, a proto Radě účastník doporučuje těchto využít.
- Ano, Rada může využít (a u vybraného počtu provozovatelů tak činí) své úřední licence, avšak toto nelze považovat za argument na obranu účastníka, speciálně v momentě, kdy účastník neplní své zákonné povinnosti. Rada nerozumí, proč účastník na svoji obranu argumentuje existencí obecného oprávnění státní sféry jako takové. Účastník se snaží přenést jeho vlastní zákonnou povinnost na ústřední správní orgán. Tato domněnka je naprosto irelevantní a postrádá jakékoliv pravidlo postupu výkladu práva a právních předpisů.

Rada ukončila dokazování písemným přípisem č.j. RRTV/3873/2015-LOJ doručeným dne 6. 11. 2015. Lhůta k poslednímu vyjádření ve věci v tomto stanovená uběhla marně dne 7. 12. 2015.

Rada se věcí zabývala na svém 23. zasedání, konaném ve dnech 15. a 16. prosince 2015, a dospěla k závěru s odkazem na výše uvedené, že došlo k jednoznačnému porušení ustanovení § 32 odst. 1 písm. l) zákona č. 231/2001 Sb., kterého se účastník dopustil tím, že nezapůjčil Radě záznam vysílání programu JOJ Cinema ze dne 9. července 2015 z časového úseku od 11:30 do 14:00 hodin, a neposkytl ani záznam vysílání ze dne 9. srpna 2015 z časového úseku od 11:30 do 14:00 hod., který byl stanoven jako alternativní v rámci vydaného upozornění na porušení zákona

Rada se dále zabývala naplněním podmínky dle § 59 odst. 1 zákona č. 231/2001 Sb.

Rada v rámci upozornění č.j. RRTV/3071/2015-LOJ (doručené dne 31. 8. 2015) provozovatele vyzvala k nápravě, a to zapůjčením výše specifikovaného záznamu ve stanovené lhůtě. V případě, že již provozovatel uvedeným záznamem nedisponuje z důvodu uplynutí 30denní lhůty, po kterou je povinen záznamy archivovat, pak je možné provést nápravu poskytnutím záznamu ze dne 9. 8. 2015 z časového úseku 11:30 – 14:00 hodin.

Pokud Rada dle § 59 odst. 1 zákona č. 231/2001 Sb. zjistí, že provozovatel vysílání porušuje povinnosti stanovené tímto zákonem nebo podmínky udělené licence, upozorní jej na porušení tohoto zákona a stanoví mu lhůtu k nápravě, která musí být v souladu s ustanovením § 59 odst. 2 zákona č. 231/2001 Sb. přiměřená charakteru porušené povinnosti.

Lhůta k nápravě byla stanovena na 7 dní od doručení výše zmíněného upozornění na porušení zákona č. j. RRTV/3071/2015-LOJ. **Tato lhůta marně uplynula dne 7. 9. 2015.**

Jelikož nedošlo k nápravě, Rada zahájila správní řízení. Správní řízení prokázalo spáchání správního deliktu, proto Rada přistoupila k rozhodování o výši sankce.

Při rozhodování o výši pokuty se Rada řídila těmito skutečnostmi:

Podle ustanovení § 60 odst. 1 písm. e) zákona č. 231/2001 Sb. Rada může provozovateli vysílání uložit pokutu v rozmezí od 5 000 Kč do 2 500 000 Kč, pokud nezapůjčí Radě vyžádaný záznam pořadu nebo dalších částí vysílání do 15 dnů ode dne doručení žádosti podle § 32 odst. 1 písm. l) zákona č. 231/2001 Sb.

Dle ustanovení § 61 odst. 2 zákona č. 231/2001 Sb., při ukládání pokuty za porušení povinnosti podle tohoto zákona Rada přihlíží k povaze vysílaného programu a k postavení provozovatele vysílání a provozovatele převzatého vysílání na mediálním trhu se zřetelem k jeho odpovědnosti vůči divácké veřejnosti v oblasti informací, výchovy, kultury a zábavy.

Dle ustanovení § 61 odst. 3 zákona č. 231/2001 Sb., Rada stanoví výši pokuty podle závažnosti věci, míry zavinění a s přihlédnutím k rozsahu, typu a dosahu závadného vysílání a k výši případného finančního prospěchu.

Rada byla omezena horní a dolní hranicí stanovenou zákonem a při stanovení výše pokuty byla vedena následujícími úvahami:

Povaha vysílaného programu:

V daném případě došlo k nedodání záznamu vysílání programu JOJ Cinema, který dle platných licenčních podmínek obsahuje převážně žánry jako „kinematografické filmy a seriály domácí a zahraniční produkce ...Mezi žánry dominuje nabídka akčních filmů, thrillerů, sci-fi/mystery filmů, dobrodružných a fantastických filmů, která je určena primárně pro mužského diváka. Menšinou část programové nabídky tvoří rodinné filmy, kde rovněž existuje opodstatněný předpoklad zacílení na mužského diváka.“ (Citováno z licence)

Program JOJ Cinema je tak programem, který má poměrně širokou programovou profilaci, neboť jeho vysílání obsahuje pořady různého zaměření a témat. Divácká obec tohoto programu má tedy potenciál být široká, a to nejen s ohledem na různorodé programové formáty, ale rovněž tak s ohledem na družicové šíření programu.

Postavení provozovatele na mediálním trhu se zřetelem k jeho odpovědnosti vůči divácké veřejnosti v oblasti informací, výchovy, kultury a zábavy:

DONEAL, s.r.o. je provozovatelem vysílání programu JOJ Cinema na základě licence k televiznímu vysílání šířenému prostřednictvím družice a kabelových systémů (sp. zn. 2014/145/sve/DON, č. j. sve/1849/2014, ve znění změn)

Provozovatel je komerčním subjektem, jehož hospodářská činnost spočívá v provozování televizního vysílání. Principem komerčního vysílání je snaha o maximální sledovanost. Co je podstatné, že vysílání programu JOJ Cinema je šířeno družicově. Lze tedy obecně dovodit, že k velkému podílu diváků patří i zvýšená odpovědnost provozovatele vůči divákům obecně, neboť případné porušení zákona může mít dopad na jejich velké množství (oproti programům vysílaným pouze místně).

S ohledem na charakter daného porušení zákona, kdy se jedná o porušení zákona spíše ve vztahu k orgánu dozoru, nikoli přímo bezprostředně k divácké veřejnosti, konstatuje Rada, že postavení provozovatele na mediálním trhu jako takové nebylo v daném případě hodnoceno jako zásadní kritérium, neboť nemělo bezprostřední vliv na samotnou skutkovou podstatu správního deliktu, který, jak již bylo uvedeno, je porušením spíše ve vztahu k orgánu dozoru, a nikoli k divákovi.

Rozsah, typ a dosah závadného vysílání:

Co se týká kritéria rozsahu, typu a dosahu závadného vysílání, je Rada nucena na tomto místě nejprve konstatovat, že k danému porušení zákona nedošlo vysíláním, a hledisko rozsahu, typu a dosahu závadného vysílání v daném správním řízení tak nelze hodnotit v tradičním smyslu (neboť nešlo o „závadné vysílání“). Nicméně na druhé straně má Rada na zřeteli, že rozsah, typ a dosah vysílání musí i v případě porušení ustanovení § 32 odst. 1 písm. l) zákona č. 231/2001 Sb. zhodnotit, neboť jiný následek může mít nezapůjčení záznamu provozovatele regionálního programu, jiný pak programu šířeného družicově. Pakliže by Rada nepřihlížela při stanovení výše pokuty k tomuto kritériu, byla by nucena ukládat všem provozovatelům (ať již regionálním či celoplošným) pokuty ve stejné, či obdobné výši. Došlo by tak k nežádoucí situaci, kdy by komerčně významní, celoplošní provozovatelé programů s vysokou mírou sledovanosti raději zvolili „menší zlo“ ve formě relativně nízké pokuty za nezapůjčení záznamu vysílání, nežli by riskovali odhalení závažnějšího porušení zákona, jež by Rada zjistila v zapůjčeném záznamu vysílání toho kterého programu.

Co se tedy týká typu závadného vysílání, Rada konstatuje, že účastník řízení je provozovatelem vysílání programu JOJ Cinema šířeného prostřednictvím družice a kabelových systémů.

Dosah závadného vysílání je ve srovnání s provozovatelem regionálního a místního televizního vysílání velmi široký, neboť program JOJ Cinema je díky družicovému vysílání se zásahem celá ČR, šířen poměrně rozsáhlým způsobem. K této skutečnosti byla Rada nucena při stanovení výše pokuty přihlídnout k tíži účastníka řízení.

Závažnost věci:

Účastník prokazatelně nesplnil svou povinnost stanovenou v ustanovení § 32 odst. 1 písm. l) zákona č. 231/2001 Sb., když na žádost Rady neposkytl požadovaný záznam vysílání

Nezapůjčením požadovaného záznamu došlo nejenom k nesplnění zákonné povinnosti, nýbrž byla Radě i znemožněna kontrola obsahu vysílání. Rada proto považuje nepředložení požadovaného záznamu za středně závažné porušení zákona č. 231/2001 Sb. Tím, že provozovatel záznam neposkytl, znemožnil kontrolní monitoring a analytické vyhodnocení obsahu vysílání.

K tíži účastníka řízení lze přihlídnout i ke skutečnosti, že vzhledem k jeho argumentaci v průběhu správního řízení je zcela zřejmé, že zákon porušuje záměrně a vědomě (čímž se ani sám netají, ať už je jeho motivace jakákoliv). Radě je tedy záměrně znemožněno chránit diváka před vysíláním neznámého a tedy nekontrolovatelného obsahu. Tento bod je nezbytné propojit s níže uvedeným kritériem „míra zavinění“.

Míra zavinění:

Na základě rozhodnutí Rady o udělení licence má účastník řízení sice právo provozovat televizní vysílání programu JOJ Cinema, avšak současně musí nést odpovědnost za plnění všech právních povinností, které s provozováním televizního vysílání souvisejí. Účastník řízení si musí být vědom, že nesplnění povinností stanovených zákonem č. 231/2001 Sb. má za následek uložení sankce ve výši předpokládané v § 60 odst. 1 písm. e) téhož zákona, a to, mimo jiné, i podle míry zavinění.

Rada konstatuje, že upozornila účastníka řízení na nezapůjčení záznamu vysílání a poučila ho náležitě, že pokud nepřistoupí k nápravě ve smyslu uloženého upozornění na porušení zákona, bude Rada oprávněna uložit mu ve správním řízení pokutu. Provozovatel ovšem k nápravě nepřistoupil. Účastník řízení byl tedy na porušení ustanovení § 32 odst. 2 písm. l) zákona č. 231/2001 Sb. v minulosti řádně upozorněn a sám, jak již bylo výše řečeno, svévolně, ba přímo záměrně pokračoval ve svém nekonání.

To svědčí podle názoru Rady o lhostejném vztahu účastníka řízení k následku daného jednání, tzn. k porušení zájmu, který je předmětnou zákonnou povinností chráněn. Proto za dané situace je nutno usoudit na zavinění ve formě přímého úmyslu, nikoli jen vědomé nedbalosti.

Finanční prospěch:

Finanční prospěch vzniklý v souvislosti s tímto konkrétním deliktem je dle názoru Rady irelevantní. Rada se domnívá, že delikt nezapůjčení vyžádaného záznamu není nikterak logicky spojen se zvýšením ekonomického úspěchu (který závisí na příjmech) účastníka řízení. Rada tedy po přezkoumání tohoto konkrétního kritéria uvážila, že k němu nebude při určování výše sankce přihlížet.

Rada tak na základě shromážděných podkladů dospěla k závěru, že provozovatel, DONEAL, s.r.o. svým jednáním porušil povinnost podle § 32 odst. 1 písm. l) zákona č. 231/2001 Sb. a uložila mu pokutu ve výši 200 000 Kč.

Náhrada nákladů řízení

Vzhledem ke skutečnosti, že správní řízení vyvolal účastník porušením právní povinnosti, uložila mu Rada v souladu s ustanovením § 79 odst. 5 správního řádu a § 6 odst. 1 vyhlášky č. 520/2005 Sb., povinnost uhradit paušální částku nákladů správního řízení ve výši 1 000 Kč.

Poučení

Proti tomuto rozhodnutí lze v souladu s ustanovením § 66 zákona č. 231/2001 Sb. podat žalobu k Městskému soudu v Praze ve lhůtě dvou měsíců od doručení písemného vyhotovení tohoto rozhodnutí. Podání žaloby má odkladný účinek.

Ivan Krejčí
předseda Rady
pro rozhlasové a televizní vysílání